ECLI:CY:EDLEM:2012:A129

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Λ. ΜΑΡΚΟΥ, Α.Ε.Δ.

Αρ. Αίτησης: 7/2011

Μεταξύ:
Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξης [ως Αρμόδιας Αρχής για τους σκοπούς της Σύμβασης περί της Αναγνώρισης και εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων η οποία κυρώθηκε με το Νόμο 84/1979, της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας για παροχή νομικής συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού δικαίου Κυρ. Νόμος 172/86 και του περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση δυνάμει Συμβάσεων Νόμου του 2000 Αρ. 121(1)/00]

Αιτητή

- και -

PLANET SKY LIMITED, από Λεμεσό

Καθ' ης η Αίτηση

Αίτηση δια Κλήσεως ημερ. 10/01/2012

Ημερ.: 26/11/2012

Για την Αιτήτρια εταιρεία: κ. Θρασυβούλου για κ. Α. Γιωρκάτζη
Για τον Καθ' ού η Αίτηση: κα Μ. Αλεξάνδρου για Γενικό Εισαγγελέα

ΑΠΟΦΑΣΗ

- Την 05/10/2011 ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης καταχώρησε μέσω του Γενικού Εισαγγελέα Μονομερή Αίτηση με τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο η οποία

συνοδευόταν από την ένορκη δήλωση της κας Τροοδίας Διονυσίου ίδιας ημερομηνίας στην οποία επισυνάπτονταν διάφορα έγγραφα (ως **Τεκμήρια 1 - 4Α**). Με βάση την εν λόγω Αίτηση την 10/11/2011 εξασφαλίστηκε διάταγμα του Ε.Δ. Λεμεσού το οποίο προνοούσε τα εξής: *«..δια του παρόντος δίδεται απόφαση και/ή διάταγμα του Δικαστηρίου για αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο της απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου της Μόσχας με ημερομηνία 05/05/2009.»* Η εν λόγω απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου της Μόσχας στρεφόταν εναντίον της εταιρείας Planet Sky Limited, από τη Λεμεσό.

- Η πιο πάνω Αίτηση ημερομηνίας 05/10/2011 στηριζόταν στα άρθρα 1, 2, 3, του Νόμου Κυρών τη Σύμβαση Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων Αρ. 84/1979, στα άρθρα I, II, III, IV και VII της Σύμβασης για την Αναγνώριση και Εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων, στα άρθρα 2, 3, 7, 8, 13, 23, 24, 25, 28, 29 της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας για παροχή νομικής συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου (Κυρωτικός Νόμος 172/86), στα άρθρα 2, 3, 4, 5, του Νόμου που προνοεί για την Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων 121(1)/2000, στους Περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμούς και στις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

Η ΕΠΙΔΙΚΗ ΑΙΤΗΣΗ

Την 10/01/2012 καταχωρήθηκε αίτηση από την ως άνω Planet Sky Limited με την οποία ζητείται ο παραμερισμός της ως άνω απόφασης του Ε.Δ. Λεμεσού, ημερομηνίας 10/11/2011: *«Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να παραμερίζεται η απόφαση και/ή το διάταγμα του Δικαστηρίου ημερομηνίας 10/11/2011 στην αίτηση με τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο για αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο της απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου της Μόσχας ημερομηνίας 05/05/2009.»*

Η Αίτηση βασίζεται στα άρθρα I, II, III, VI και VII του Νόμου Κυρών την Σύμβαση Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων Αρ. 84/1979, στα άρθρα I, II, III, IV, V της Σύμβασης για την Αναγνώριση και Εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων, στα άρθρα 2, 3, 7, 8, 13, 23, 24, 25, 28, 29, 56 της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας για παροχή νομικής συνδρομής σε θέματα αστικού και ποινικού Δικαίου (Κυρωτικός Νόμος 172/86), στα άρθρα 2, 3, 4, 5 του Νόμου που προνοεί για την Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων Αρ. 121(1)/2000, στους Περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμούς και στις συμφυείς εξουσίες και την πρακτική του Δικαστηρίου.

Η επίδικη αίτηση συνοδεύεται από την ένορκη δήλωση του κ. Άγγελου Πιερή από την Λεμεσό ο οποίος αναφέρει ότι υπήρξε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Αιτήτριας εταιρείας. Επισυνάπτει ως **Τεκμήριο 1** αντίγραφο επιστολής ημερομηνίας 29/11/2011 την οποία έλαβε η Αιτήτρια εταιρεία από την Νομική Υπηρεσία της Δημοκρατίας με την οποία η εταιρεία ενημερωνόταν μεταξύ άλλων για την έκδοση της πιο πάνω απόφασης του Ε.Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 αναφορικά με την εγγραφή της απόφασης του

Διαιτητικού Δικαστηρίου της Μόσχας ημερομηνίας 05/05/2009. Αναφέρεται σε νομική συμβουλή που έλαβε η Αιτήτρια εταιρεία σύμφωνα με την οποία η απόφαση του Ε. Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 θα πρέπει να παραμεριστεί. (Ολόκληρη η ένορκη δήλωση αποτελείται από 10 παραγράφους).

Η ΕΝΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΙΚΗ ΑΙΤΗΣΗ

Την 11/04/2012 καταχωρήθηκε ειδοποίηση πρόθεσης ένστασης στην επίδικη Αίτηση από το Υπουργείο Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης μέσω του Γενικού Εισαγγελέα. Η ένσταση βασίζεται στα άρθρα 1, 2, 3, του Νόμου Κυρών τη Σύμβαση Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων Αρ. 84/1979, στα άρθρα I, II, III, IV και VII της Σύμβασης για την αναγνώριση και εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων, στα άρθρα 2, 3, 7, 8, 13, 23, 24, 25, 28, 29 της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας για παροχή νομικής συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου (Κυρωτικός) Νόμος 172/86, στα άρθρα 2, 3, 4, 5, του Νόμου που προνοεί για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων Αρ. 121(1)/2000, στους Περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμούς και στις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

Οι λόγοι ένστασης έχουν ως εξής:

«1. Η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 (καλουμένης από το εξής η «Απόφαση») είναι νομότυπη και είχε εκδοθεί σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου 121(Ι)/2000 που προνοεί για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση αποφάσεων αλλοδαπών δικαστηρίων ως και της Σύμβασης Αρ. 84/1979 Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων 84/70.

2. Η παράλειψη προσκόμισης της συμφωνίας διαιτησίας κατά την υποβολή της Αίτησης δεν αποτελεί λόγο μη εγκυρότητας της Απόφασης και κατ' επέκταση παραμερισμού της.

3. Οι λόγοι στους οποίους βασίζεται η αίτηση είναι γενικοί και αόριστοι και σε καμιά περίπτωση μπορούν να στηρίζουν την αίτηση.

4. Γενικά δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για παραμερισμό της Απόφασης.

5. Τυχόν έκδοση του αιτούμενου διατάγματος θα δημιουργήσει αδικία, περαιτέρω καθυστέρηση στην πορεία της αίτησης με αρ. 7/11 και θα έχει ζημιογόνες συνέπειες στα δικαιώματα και συμφέροντα της Ρωσικής Ομοσπονδιακής Κρατικής Ενιαίας Εταιρείας «Δορυφορικές Επικοινωνίες».»

Η ένσταση συνοδεύεται από την ένορκη δήλωση της κας Τροοδίας Διονυσίου ημερομηνίας 11/04/2012 στην οποία ισχυρίζεται ότι δεν συντρέχουν λόγοι για παραμερισμό της απόφασης του Ε.Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 (Ολόκληρη η ένορκη δήλωση αποτελείται από 9 παραγράφους).

Ακολούθησαν αγορεύσεις.

Η έκδοση της απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου της Μόσχας ημερομηνίας 05/05/2009 καθώς και η έκδοση της απόφασης του Ε.Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση της εν λόγω απόφασης αποτελούν πραγματικά γεγονότα.

Περαιτέρω, δεν έχει αμφισβητηθεί και αποτελεί πραγματικό γεγονός ότι το Δεκέμβριο του 2011 η Αιτήτρια εταιρεία έλαβε από τη Νομική Υπηρεσία της Δημοκρατίας την επιστολή ημερομηνίας 29/11/2011 (**Τεκμήριο 1** στην ένορκη δήλωση του κ. Άγγελου Πιερή).

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΩΝ

Η θέση της Αιτήτριας εταιρείας εστιάζεται **σε ένα σημείο** και έχει ως εξής: Ότι η απόφαση/ διάταγμα του Ε. Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 για αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση της απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου της Μόσχας ημερομηνίας 05/05/2009 θα πρέπει να παραμεριστεί με δεδομένο ότι δεν έχουν ικανοποιηθεί οι επιτακτικές πρόνοιες του Άρθρου IV του Περί της Σύμβασης περί της Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων Κυρωτικού Νόμου 84/1979 που προνοεί τα εξής:

«1. Προς επίτευξιν της εν των προηγουμένω άρθρω αναφερομένης αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν μέρος οφείλει, κατά του χρόνου της υποβολής της αιτήσεως, να προσκομίση:

(α) το δεόντως κεκυρωμένου πρωτότυπου της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένου αντίγραφου αυτής·

(β) το πρωτότυπου της εν άρθρω ΙΙ αναφερομένης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένου αντίγραφου αυτής.

.....»

Συγκεκριμένα η πλευρά του Καθ' ου η Αίτηση παρέλειψε κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης ημερομηνίας 05/10/11 να προσκομίσει την συμφωνία διαιτησίας δυνάμει της οποίας τα εμπλεκόμενα μέρη δηλαδή η Ρωσική Ομοσπονδιακή Κρατική Ενιαία Εταιρεία «Δορυφορικές Επικοινωνίες» («RSCC») και η Αιτήτρια εταιρεία ανέλαβαν να υποβάλουν σε διαιτησία όλες τις διαφορές οι οποίες προέκυψαν μεταξύ τους.

Η θέση από την πλευρά του Καθ' ου η Αίτηση Υπουργού Δικαιοσύνης έχει ως εξής: Η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 είναι νομότυπη και έχει εκδοθεί σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου 121(Ι)/2000 που προνοεί για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση αποφάσεων αλλοδαπών Δικαστηρίων ως και της Σύμβασης η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 84/1979 Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων. Συγκεκριμένα έχει τηρηθεί η διαδικασία που προνοεί ο Νόμος 121(Ι)/2000 και ειδικότερα τα άρθρα 2, 3, 4 και 5 αυτού. Η παράλειψη προσκόμισης της συμφωνίας διαιτησίας κατά την υποβολή της Αίτησης ημερομηνίας 05/10/2011 δεν αποτελεί λόγο μη εγκυρότητας της Απόφασης του Ε.Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 και κατ' επέκταση παραμερισμού της.

Η Αίτηση για αναγνώριση και εγγραφή της απόφασης του Δικαστηρίου της Μόσχας καταχωρήθηκε δυνάμει του Νόμου 121(Ι)/2000 ο οποίος είναι ο κατ' εξοχήν Νόμος που ρυθμίζει τέτοιου είδους διαδικασίες. Το άρθρο 4 του Νόμου 121(Ι)/2000 προνοεί ότι:

> *«Παρά τις διατάξεις οποιουδήποτε άλλου νόμου, ο παρών Νόμος εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις που ζητείται η αναγνώριση, εγγραφή ή εκτέλεση απόφασης αλλοδαπού Δικαστηρίου.»*

Προκύπτει από την έννοια του Άρθρου 4 ότι οι οποιεσδήποτε πρόνοιες Νόμου ή Σύμβασης που ίσχυαν πριν τη θέσπιση του Νόμου 121(Ι)/2000 και οι οποίες έρχονται σε αντίθεση με το Νόμο 121(Ι)/2000 δεν μπορεί να υπερισχύσουν.

Κατά συνέπεια, η προσκόμιση της συμφωνίας διαιτησίας που επιβάλλει το Άρθρο IV της Σύμβασης του 1958 που κυρώθηκε από το Νόμο 84/79 δεν πηγάζει από το Νόμο 121(Ι)/2000 και ως εκ τούτου δεν μπορεί να υπερισχύει των προνοιών αυτού, με αποτέλεσμα η προσκόμιση της να μην καθίσταται επιτακτική και/ή απαραίτητη προϋπόθεση για αναγνώριση και εγγραφή της αλλοδαπής απόφασης.

Επιπρόσθετα η προσκόμιση της συμφωνίας διαιτησίας δεν θα πρόσθετε οτιδήποτε στην έκβαση της εκδίκασης της αίτησης ημερομηνίας 05/10/2011 για αναγνώριση (βλ. επίσης, παρ. 6 της ένορκης δήλωσης ημερομηνίας 11/04/2012 της κας Τροοδίας Διονυσίου).

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Όπως ήδη αναφέρεται τόσο στο περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης της κας Τροοδίας Διονυσίου ημερομηνίας 11/04/2012 η οποία συνοδεύει την ένσταση στην επίδικη αίτηση αλλά και όπως επαναλήφθηκε κατά την ακρόαση από την κα Αλεξάνδρου, η απόφαση του Ε.Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 έχει εκδοθεί με βάση το Νόμο 84/79, καθώς και το Νόμο 121(Ι)/2000.

Αποτελεί επίσης κοινή θέση ότι με την υποβολή της αίτησης ημερομηνίας 05/10/2011 δεν προσκομίστηκε οποιαδήποτε συμφωνία διαιτησίας.

Ο Νόμος 84/79 που κυρώνει τη Σύμβαση Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων

Η Σύμβαση την οποία κυρώνει ο πιο πάνω Νόμος είναι η Σύμβαση Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων η οποία έγινε στη Νέα Υόρκη την 10/06/1958.

Δεν έχει αμφισβητηθεί και αποτελεί κοινό έδαφος ότι η Ρωσική Ομοσπονδία δεσμεύεται από την πιο πάνω Σύμβαση της Νέας Υόρκης ημερομηνίας 10/06/1958 (στο εξής θα αναφέρεται ως η Σύμβαση του 1958).

Στην απόφαση **Beogradska Bank D.D.** (1999) 1Α.Α.Δ. 737, αίτηση για έκδοση εντάλματος Certiorari υπάρχει χρήσιμη καθοδήγηση ως προς τις πρόνοιες της πιο πάνω Σύμβασης του 1958. (Βεβαίως η απόφαση αυτή θα πρέπει να διαβάζεται έχοντας κατά νου ότι κατά τον

χρόνο της έκδοσής της δεν υπήρχε ο Νόμος 121 (1)/2000). Αμέσως πιο κάτω παρατίθενται σχετικά αποσπάσματα της εν λόγω απόφασης τα οποία έχουν διαχωριστεί σε παραγράφους από το παρόν Δικαστήριο μόνο για σκοπούς εύκολης ανάγνωσης:

- *«Η αναγνώριση και εκτέλεση της προαναφερθείσας αλλοδαπής εμπορικής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες της Σύμβασης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης (η Σύμβαση), που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), του οποίου οι πρόνοιες σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οιουδήποτε ημεδαπού νόμου.*

- *Το άρθρο ΙΙΙ της Σύμβασης καθιερώνει την υποχρέωση των κρατών μελών να αναγνωρίζουν το κύρος και να επιτρέπουν την αναγνώριση και εκτέλεση των αλλοδαπών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων και προνοεί πως η διαδικασία αυτή γίνεται σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες που ακολουθούνται στη χώρα του δικάζοντα Δικαστή. Βέβαια αν για κάποιο τέτοιο ζήτημα υπάρχει πρόνοια στη Σύμβαση, τότε ακολουθούνται οι πρόνοιες της Σύμβασης. Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, ούτε και στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.*
  .....
- *Το άρθρο IV της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό, είναι περιορισμένοι και καθορίζονται. .....*
  .....

- *Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, είναι κατά τη γνώμη μου εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Κάποια απόκλιση ενδεχομένως να λεχθεί ότι γίνεται από τις πρόνοιες της παραγράφου 2(β) του άρθρου V της Σύμβασης, που αναφέρεται στη δημόσια τάξη, που γίνεται αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο. Όμως και πάλι, κατά την άποψή μου, η έρευνα αυτή είναι εποπτική και παρόλο που ελέγχει το περιεχόμενο της απόφασης των Διαιτητών, εντούτοις περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.*

- *Το δίκαιο που εφαρμόζεται στη διαδικασία του εποπτικού αυτού ελέγχου για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, είναι εκείνο του δικάζοντα Δικαστή, εκτός αν υπάρχει κάποια ειδική πρόνοια στη Σύμβαση. Το βάρος της απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης, βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV ο αιτητής δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του προσώπου εκείνου εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση.....*
  .....»

<u>Ο Νόμος 121(Ι)/2000</u>

Για σκοπούς του επίδικου θέματος της παρούσας αίτησης παρατίθενται σχετικές πρόνοιες του.

«2. .....

«αρμόδια αρχή» σημαίνει του Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, εκτός αν στον κυρωτικό νόμο ή την ίδια τη συνθήκη καθορίζεται άλλη αρχή·»

.....

«συνθήκη» σημαίνει σύμβαση, συμφωνία, πρωτόκολλο και περιλαμβάνει οποιαδήποτε συνθήκη που δέσμευε την Κύπρο πριν από την ανεξαρτησία και που συνεχίζει να τη δεσμεύει μετά την ανακήρυξη της σε Δημοκρατία. .....

.....

4. Παρά τις διατάξεις οποιουδήποτε άλλου νόμου, ο παρών Νόμος εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις όπου ζητείται η αναγνώριση, εγγραφή ή εκτέλεση απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου.

5.-(1) Η διαδικασία η οποία ακολουθείται δυνάμει του παρόντος Νόμου για την εγγραφή, αναγνώριση, ή εκτέλεση απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου είναι η ακόλουθη:

(α) Η διαδικασία αρχίζει με καταχώριση στο δικαστήριο αίτησης δια κλήσεως που συνοδεύεται από ένορκη δήλωση, σύμφωνα με τις διατάξεις των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών, με τις ανάλογες προσαρμογές, στην οποία εμφαίνεται ως αιτητής, η αρμόδια αρχή ή το πρόσωπο προς όφελος του οποίου εξεδόθη η απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου, αναλόγως της περιπτώσεως, και ως καθ' ου η αίτηση το πρόσωπο εναντίον του οποίου ζητείται η αναγνώριση, εγγραφή ή εκτέλεση της απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου:

Νοείται ότι οι περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικοί Κανονισμοί για υποκατάστατη επίδοση ισχύουν:

Νοείται περαιτέρω ότι σε περιπτώσεις όπου στη διαδικασία κατά την οποία έχει εκδοθεί η απόφαση δεν υπήρχε αντίδικος, η διαδικασία αρχίζει με μονομερή αίτηση που συνοδεύεται από ένορκη δήλωση.

(β) Κατά την καταχώρηση της αίτησης ορίζεται ημερομηνία ακρόασης σε χρόνο που να μην υπερβαίνει τις τέσσερις βδομάδες από την ημερομηνία καταχώρισής της.

(γ) Μετά την καταχώρηση της αίτησης επιδίδεται, χωρίς καθυστέρηση, στον καθ' ου η αίτηση αντίγραφό της.

(δ) Ο καθ' ου η αίτηση υποβάλλει, εάν επιθυμεί, γραπτή ένσταση που συνοδεύεται από ένορκη δήλωση για τα γεγονότα στα οποία στηρίζει την ένσταση του, τουλάχιστο δυο μέρες πριν από την ημερομηνία ακρόασης της αίτησης.

(ε) Οι λόγοι επί των οποίων ο καθ' ου η αίτηση δύναται να στηρίξει την ένσταση του περιορίζονται στο θέμα της δικαιοδοσία του δικαστηρίου ή στην αποδεδειγμένη ικανοποίηση της απόφασης και στην ύπαρξη των προϋποθέσεων που αναφέρονται στη συνθήκη σχετικά με την εφαρμογή της.»

Στην υπόθεση **Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης, κατόπιν αιτήσεως της Barbara Doris Bauer μέσω της αρμόδιας Αρχής της Γερμανίας ν. Χρήστου Καραπατάκη** (2007) 1(Α) Α.Α.Δ. 503 διευκρινίστηκε ότι ο Νόμος 121 (1)/2000 είναι διαδικαστικής φύσεως: «*Ο Νόμος 121(1)/2000 δεν προσθέτει στο ουσιαστικό δίκαιο. Εξαντλείται στην ακολουθητέα διαδικασία με δοσμένη την κατά τον τρόπο που εξειδικεύει ύπαρξη υποχρέωσης αναγνώρισης και εγγραφής.*»

Είναι η θέση του παρόντος Δικαστηρίου ότι η παράλειψη επισύναψης της συμφωνίας διαιτησίας στην αίτηση ημερομηνίας 05/10/2011 κατά παράβαση του άρθρου IV της Σύμβασης του 1958, αποτελεί λόγο παραμερισμού της απόφασης του Ε.Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 για τους εξής λόγους:

1. Κατ' αρχήν επισημαίνεται το επιτακτικό του λεκτικού του άρθρου IV της Σύμβασης του 1958 «*1. Προς επίτευξιν της ευ των προηγουμένω άρθρω αναφερομένης αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν μέρος* ***οφείλει****, κατά τον χρόνον της υποβολής της αιτήσεως, να προσκομίση:*

(α) .....

(β) το πρωτότυπον της ευ άρθρω ΙΙ αναφερομένης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένου αντίγραφον αυτής.

.....»

2. Η παράγραφος 3 του άρθρου 169 του Συντάγματος προνοεί τα εξής:

«(3) Συνθήκαι, συμβάσεις και συμφωνίαι συνομολογούμεναι συμφώνως ταις ειρημέναις διατάξεσι του παρόντος άρθρου έχουσιν από της δημοσιεύσεως αυτών εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας ηυξημένην ισχύν έναντι οιουδήποτε ημεδαπού νόμου, υπό τον όρον ότι αι τοιαύται συνθήκαι, συμβάσεις και συμφωνίαι εφαρμόζονται αντιστοίχως και υπό του αντισυμβαλλομένου.»

(Βλ. επίσης **Beogradska Bank D.D.** *πιο πάνω στη σελίδα 752: «Η αναγνώριση και εκτέλεση της προαναφερθείσας αλλοδαπής εμπορικής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες της Σύμβασης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης (η Σύμβαση), που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), του οποίου οι πρόνοιες σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος* ***έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οιουδήποτε ημεδαπού νόμου.»***)

3. Συνεπώς ενόψει του άρθρου 169(3) του Συντάγματος αναπόφευκτα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι με το Νόμο 121(1)/2000 (είτε με το άρθρο 4 του εν λόγω Νόμου είτε με οποιαδήποτε άλλη πρόνοια του), ότι δεν είναι αναγκαία πλέον η τήρηση του άρθρου IV της Σύμβασης του 1958. Η τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου IV της Σύμβασης εξακολουθεί να είναι επιτακτική.

4. Ανεξαρτήτως των πιο πάνω, ο ίδιος ο Νόμος 121(1)/2000 παραπέμπει στη σχετική Συνθήκη (που στην παρούσα περίπτωση είναι η ως άνω Σύμβαση του 1958 η οποία κυρώθηκε με το Νόμο 84/79). Υπενθυμίζεται εδώ ο ορισμός της λέξης «συνθήκης» στο Νόμο 121(1)/2000: "*«συνθήκη» σημαίνει σύμβαση, συμφωνία, πρωτόκολλο και περιλαμβάνει οποιαδήποτε συνθήκη που δέσμευε την Κύπρο πριν από την ανεξαρτησία και που συνεχίζει να τη δεσμεύει μετά την ανακήρυξη της σε Δημοκρατία".* Και ακολούθως βλ. τις εξής πρόνοιες του Νόμου 121 (1)/2000:

Π.χ. *«αρμόδια αρχή» σημαίνει τον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, εκτός αν στον κυρωτικό νόμο ή την ίδια τη συνθήκη καθορίζεται άλλη αρχή·»*

«5. -(1) *(ε) Οι λόγοι επί των οποίων ο καθ' ου η αίτηση δύναται να στηρίξει την ένσταση του περιορίζονται στο θέμα της δικαιοδοσία του δικαστηρίου ή στην αποδεδειγμένη*

ικανοποίηση της απόφασης ***και στην ύπαρξη των προϋποθέσεων που αναφέρονται στη συνθήκη σχετικά με την εφαρμογή της.»***

5. Θα ήταν εν πάση περιπτώσει παράδοξο να ήταν η πρόθεση του Νομοθέτη με τη θέσπιση του Νόμου 121(1)/2000, να καταργούσε κατά παράβαση του Συντάγματος συγκεκριμένες προϋποθέσεις που ρητά προνοούνται στη Σύμβαση του 1958.

6. Ενδεικτικά αποφάσεις που είτε άμεσα είτε έμμεσα δείχνουν ότι με το Νόμο 121(1)/2000 δεν καταργείται το άρθρο IV της Σύμβασης του 1958, είναι οι εξής: **Καραπατάκη** (ανωτέρω), **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited**, Πολιτική Έφεση 321/07 ημερομηνίας 30/05/2011, αρ. Αίτησης 2/2003 Ε.Δ. Λεμεσού **Industrial Carriers Inc. v. Mark Man Limited**, ημερομηνίας 21/07/2003 (Π. Παναγή, Π.Ε.Δ. τώρα Δ. Ανωτάτου Δικαστηρίου), αρ. Αίτησης 9/2003 Ε.Δ. Λεμεσού **Industrial Carriers Inc. v. Mark Man Limited**, ημερομηνίας 30/04/2004 (Μ.Μ. Νικολάτου, Π.Ε.Δ., τώρα Δ. Ανωτάτου Δικαστηρίου), αρ. Αίτησης 1/2007 Ε.Δ. Λάρνακας **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited**, ημερομηνίας 19/10/2007 (Ε. Κολατσή, Π.Ε.Δ.), αρ. Αίτησης 1/2010 Ε. Δ. Λεμεσού **Αναφορικά με την απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου ΔΕΕ**, ημερομηνίας 21/09/2010 (Τ. Ψαρά - Μιλτιάδου, Π.Ε.Δ.) και αρ. Αίτησης 1639/2011 Ε. Δ. Λευκωσίας **Kismetia Ltd v. 1. Lupusco Volga Farming Ltd, 2. Gunnar Nilssoon**, ημερομηνίας 02/05/2012 (Λ. Παρπαρίνου, Π.Ε.Δ., τώρα Δ. Ανωτάτου Δικαστηρίου).

7. Επιπρόσθετα επεσήμανε η κα Αλεξάνδρου ότι η μη προσκόμιση της σχετικής συμφωνίας στην υποβολή της αίτησης για εγγραφή της αλλοδαπής απόφασης δεν εμπεριέχεται στους λόγους απόρριψης αίτησης για εγγραφή όπως αυτοί απαριθμούνται στο άρθρο V της Σύμβασης του 1958 και συνεπώς επιχειρηματολόγησε ότι δεν είναι μοιραία η παράλειψη προσκόμισης τέτοιας συμφωνίας. Διαφωνώ με την ευπαίδευτη Δικηγόρο για τη Δημοκρατία. Κατ' αρχή για να επιτύχει ο αιτητής εγγραφή της απόφασης θα πρέπει να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο IV της εν λόγω Σύμβασης και **εφόσον** πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις του πιο πάνω άρθρου **τότε** μετατοπίζεται στους ώμους της άλλης πλευράς το βάρος απόδειξης για τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V της Σύμβασης. Αυτό αναφέρεται ξεκάθαρα και στην απόφαση **Beogradska Bank D.D.** (πιο πάνω) στη σελίδα 758.

Συνεπώς, η πιο πάνω ανάλυση οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η επίδικη αίτηση θα πρέπει να εγκριθεί και η απόφαση του Ε. Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 θα πρέπει να παραμεριστεί.

Υπάρχει όμως ένα επιπρόσθετο σημείο το οποίο αναλύεται αμέσως πιο κάτω:

Η κα Αλεξάνδρου κατά τις αγορεύσεις επιχειρηματολόγησε ότι δεν υπάρχει οποιαδήποτε πρόνοια που να προνοεί ότι τέτοιου είδους αποφάσεις για αναγνώριση μπορεί να προσβληθούν με τη διαδικασία αίτησης παραμερισμού, όπως την επίδικη αίτηση και

μάλιστα από ισόβαθμο Δικαστήριο με αυτό το οποίο αναγνώρισε την 10/11/2011 την απόφαση. Πρόσθεσε ότι η Αιτήτρια εταιρεία θα μπορούσε να προσβάλει την απόφαση του Ε. Δ. Λεμεσού ημερομηνίας 10/11/2011 είτε με Certiorari είτε με έφεση.

Επειδή το θέμα αυτό δεν είχε εγερθεί στους λόγους ένστασης αλλά ταυτόχρονα στην πράξη με αυτό το σημείο ετίθετο θέμα δικαιοδοσίας του Ε. Δ. Λεμεσού για την εκδίκαση της επίδικης αίτησης, ζητήθηκε η θέση της άλλης πλευράς ως προς το σημείο αυτό. (Το γεγονός ότι το θέμα αυτό αναλύεται εδώ και όχι στην αρχή της απόφασης, οφείλεται αποκλειστικά σε θέματα που αφορούν την δομή της παρούσας απόφασης αφού κρίθηκε ότι θα ήταν βοηθητικό να αναλυθεί σε αυτό το σημείο και όχι στην αρχή της απόφασης.)

Εν πάση περιπτώσει, **η θέση του Δικαστηρίου** στο πιο πάνω θέμα είναι η εξής:

1. Ο Νόμος 121(Ι)/2000 προνοεί μόνο για ένα θέμα: για τη διαδικασία που θα πρέπει να ακολουθείται για να εγγραφεί η αλλοδαπή απόφαση. Ο Νόμος αυτός δεν εμπεριέχει οποιαδήποτε πρόνοια ως προς το πώς μπορεί να προσβληθεί η απόφαση του Δικαστηρίου της Κύπρου, με την οποία εγκρίνεται η εγγραφή. Συνεπώς, δεν προνοείται ούτε η διαδικασία της έφεσης ούτε η διαδικασία της αίτησης παραμερισμού. Η απουσία τέτοιας πρόνοιας από τον Νόμο, ως προς το πώς μπορεί να επιδιωχθεί η ακύρωση της απόφασης για εγγραφή, ασφαλώς δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι τέτοια απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί. Περαιτέρω, η απουσία τέτοιας πρόνοιας δεν μπορεί να οδηγεί από μόνη της στο συμπέρασμα ότι αποκλείει τη διαδικασία της αίτησης παραμερισμού.

2. Όπως ήδη καταγράφεται, στην απόφαση **Beogradska Bank D.D.** (πιο πάνω), η οποία εκδόθηκε πριν τη θέσπιση του Νόμου 121(Ι)/2000, λέχθηκαν τα εξής αναφορικά με τη Σύμβαση του 1958: *«Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων ούτε στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.»*

Συνεπώς, μετά τη θέσπιση του Νόμου 121(Ι)/2000, έχω την άποψη πως μπορούμε να ανατρέξουμε στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας σε δικονομικά θέματα, **στο βαθμό που δεν ρυθμίζονται** από τον Νόμο 121(Ι)/2000. Και το θέμα της διαδικασίας για την ακύρωση/ παραμερισμό της απόφασης της εγγραφής δεν ρυθμίζεται από τον Νόμο 121(Ι)/2000.

3. Η πιο πάνω σκέψη οδηγεί μεταξύ άλλων στη Δ.48 θ.11 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, η οποία προνοεί τα εξής:

"*Every order, if and when drawn up, shall be drawn up in the same manner as judgments are by these Rules directed to be drawn up, and when drawn up, shall show on the face of it by whom, or on whose behalf, the application was made, and the nature of the order made.* ***Every such order may be set aside or varied in the same way as a judgment, and may be enforced in any manner in which the judgment of a Court may be enforced.***"

4. Επιπρόσθετα, έμμεσα προκύπτει από το σκεπτικό της υπόθεσης **Beogradska Bank D.D.** (πιο πάνω), ότι η απόφαση του Δικαστηρίου για την εγγραφή διαιτητικής απόφασης μπορεί να ακυρωθεί με διαδικασία αίτησης παραμερισμού, όπως η επίδικη αίτηση. Σ' εκείνη την υπόθεση το Ε.Δ. Λευκωσίας ενέκρινε μονομερή αίτηση ημερομηνίας 15/04/1994 για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη και ταυτόχρονα, έδωσε το δικαίωμα καταχώρησης αίτησης παραμερισμού της απόφασής του. (Να σημειωθεί ότι η εν λόγω μονομερής αίτηση για εγγραφή στηριζόταν μεταξύ άλλων και στο άρθρο IV και V της Σύμβασης του 1958, η οποία κυρώθηκε με τον Νόμο του 84/79. Αν και το Δικαστήριο θεώρησε με βάση τα δεδομένα εκείνης της περιόδου ότι η μονομερής αίτηση για εγγραφή ήταν εσφαλμένη, εντούτοις, δεν σχολιάστηκε αρνητικά το γεγονός ότι δόθηκε η ευκαιρία στην άλλη πλευρά να καταχωρήσει αίτηση παραμερισμού της απόφασης για εγγραφή στο Πρωτόδικο Δικαστήριο. Ούτε λέχθηκε ότι το Πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε δικαίωμα να ακούσει την αίτηση παραμερισμού.)

Παρατίθενται τα σχετικά αποσπάσματα από την απόφαση **Beogradska Bank D.D.** (πιο πάνω):

- *"Κατά την άποψή μου, όπως έχω ήδη αναφέρει σχετικά με τη διαδικασία της αναγνώρισης και εκτέλεσης αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, το Δικαστήριο ασκεί εποπτικό έλεγχο και δεν κάμνει διάγνωση της ουσίας της διαιτητικής απόφασης. Η αξία του αντικειμένου της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν επίδικη διαφορά ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, αλλά ήταν επίδικη διαφορά ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο ενώπιον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης, έχει περιορισμένο εποπτικό έλεγχο όπως προνοείται από τα άρθρα IV και V της Σύμβασης και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της υπόθεσης, ούτε και στη σοφία της διαιτητικής απόφασης. Το Δικαστήριο δεν προβαίνει σε διάγνωση δικαιωμάτων, ούτε με την αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση εγείρονται αγώγιμα δικαιώματα. (Βλ. **Ρ.Ι.Κ. και Άλλοι ν. Νικολαΐδη** (1993) 1 Α.Α.Δ. 364). **Πέραν τούτου, δόθηκε η ευκαιρία στους αιτητές για παραμερισμό.** Συνεπώς δεν γίνεται διάγνωση ουσίας και δεν υπήρξε υπό αυτή την έννοια υπέρβαση δικαιοδοσίας ή παρανομία.*

- *Είναι γεγονός ότι πέραν των όσων αναφέρει η Σύμβαση, δεν υπάρχουν ειδικοί δικονομικοί κανονισμοί που να προνοούν για τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των διεθνών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων. Όμως από τη μελέτη των άρθρων IV και V της Σύμβασης, γίνεται φανερό πως η διαδικασία που ακολουθήθηκε από το μονομελές Δικαστήριο ήταν λανθασμένη, γιατί στην ουσία γίνεται αίτηση, δίδεται η ευκαιρία στην άλλη πλευρά να ακουστεί και η αίτηση απορρίπτεται εφόσον αποδειχθεί ότι συντρέχει ένας ή περισσότεροι από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο V. Δεν προνοείται στη Σύμβαση ότι με την αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης, εκδίδεται το διάταγμα και μετά ακολουθεί άλλη αίτηση της άλλης πλευράς για να το ακυρώσει. Η ερμηνεία που έχω δώσει συνάδει με την πιό καθαρή διατύπωση των άρθρων 35 και 36, του Ν. 101/87, που είναι παρόμοια με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, όπου καθορίζεται η διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αποφάσεων των διεθνών εμπορικών διαιτησιών. Πέραν τούτου όμως, ακόμα και με βάση τους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, διαφαίνεται και πάλι ότι επελέγη λανθασμένο εναρκτήριο μέσο για την έναρξη της διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Θα συμφωνούσα όμως με την απόφαση του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου ότι το σφάλμα αυτό, ενόψει της νέας*

Διαταγής 64, δεν καθιστά τη διαδικασία που ακολουθήθηκε άκυρη αλλά παράτυπη, η οποία θεραπεύτηκε με το να δοθεί η ευκαιρία στους αιτητές να ανατρέψουν το διάταγμα.....

- *Με το να δοθεί η ευκαιρία στους αιτητές να ανατρέψουν το διάταγμα, δεν τέθηκε μεγαλύτερο βάρος στους ώμους τους από αυτό που ήδη τους βάρυνε σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου V της Σύμβασης, γιατί από τη στιγμή που παρουσιάζονται τα έγγραφα που προνοούνται στο άρθρο IV της Σύμβασης από την πλευρά του προσώπου που επιδιώκει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης, το βάρος μετατοπίζεται στους ώμους της άλλης πλευράς να ανατρέψει το τεκμήριο που δημιουργείται με την υποβολή των εγγράφων που προνοεί το άρθρο IV. Συνεπώς οι αιτητές έστω και αν ακολουθείτο η ορθή από την αρχή διαδικασία, θα είχαν το βάρος να αποδείξουν τα ίδια πράγματα που επιδιώκουν να αποδείξουν με την αίτηση που υπόβαλαν για ακύρωση του διατάγματος. Τα σφάλματα αυτά είναι σφάλματα πρακτικής και διαδικασίας και τα εντάλματα certiorari και prohibition δεν δίδονται για να διορθώσουν τέτοια σφάλματα ή ακόμα για να ανατρέψουν μια λανθασμένη απόφαση. Αυτά είναι θέματα που αφορούν το Εφετείο. Το Δικαστήριο αυτό καλείται να διαπιστώσει αν το κατώτερο Δικαστήριο ενέργησε χωρίς δικαιοδοσία ή καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας ή αν παρανόμησε και η απάντηση σε αυτά τα θέματα είναι αρνητική για τους λόγους που εξήγησα πιο πάνω. Συνεπώς, τα εντάλματα που ζητούνται δεν μπορούν να εκδοθούν.*

- *Πέραν τούτου υπάρχει και άλλος λόγος που συνηγορεί υπέρ της άρνησης έκδοσης του προνομιακού εντάλματος certiorari.*

  Η διαδικασία που ακολουθήθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο, παρόλο που ήταν αρχικά παράτυπη, δεν ήταν καθοριστική για τα δικαιώματα των αιτητών, γιατί δόθηκε σ' αυτούς η ευκαιρία να ανατρέψουν ή/και να ακυρώσουν το διάταγμα που εκδόθηκε. Παράλληλα δεν αντιμετώπισαν κίνδυνο εκτέλεσης της απόφασης και δεν έχουν θιγεί ανεπανόρθωτα τα δικαιώματά τους."

5. Επιπρόσθετα κρίνεται ότι το Δικαστήριο έχει σύμφυτη εξουσία για παραμερισμό της απόφασης, ιδιαίτερα ενόψει του ότι δεν τηρήθηκαν οι επιτακτικές πρόνοιες του άρθρου IV της Σύμβασης του 1958 (βλ. ενδεικτικά **Craig v. Kanseen** (1943) All E.R. 108 στη σελίδα 108).

"HELD: (i) an order which is a nullity is something which the person affected by it is entitled to have set aside ex debito justitiae. The court, in its inherent jurisdiction, can set aside its own order and an appeal is not necessary,"

Έχω εξετάσει τον κάθε λόγο ένστασης, όμως ενόψει των πιο πάνω η επίδικη αίτηση θα πρέπει να εγκριθεί.

Ενόψει όλων των πιο πάνω, η επίδικη αίτηση ημερομηνίας 10/01/2012 εγκρίνεται, και συνεπώς, εκδίδεται Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο παραμερίζεται η Απόφαση/Διάταγμα του Ε.Δ. Λεμεσού, ημερομηνίας 10/11/2011, στην υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο Αίτηση.

Τα έξοδα της επίδικης αίτησης, όπως υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο, επιδικάζονται υπέρ της Αιτήτριας εταιρείας και

εναντίον του Καθ' ου η Αίτηση.

(Υπ.) .....
Λ. Μάρκου, Α.Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

./Λ.Κ./ΓΑΚ

---

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο